

Trafikk

Trafikk Medium
Trafikk Medium Italic

About

Store Norske Trafikk is a constructed sans serif, based on the Norwegian road sign typeface Trafikkalfabetet (Karl Petter Sandbæk, 1965, for the Norwegian Public Roads Administration). Trafikkalfabetet is modeled after the German road sign typeface DIN 1451, and the British road sign typeface Transport. Trafikk is a continuation that three-way conversation, taking cues from all of them. Now full latin extended, Medium and Italic.

Design

Arve Båtevik (2020)

License Online
skriftkompani.no

Inquiries
lisens@skriftkompani.no

Specimen Texts
Sult, Knut Hamsun

BAAT AS
6104 Volda
Norway

Buss for Ferje

Svele 15 kr

Kaffi 15 kr

Tilbod:

Svele + Kaffi 30 kr

Det var i den tid jeg gikk omkring og sultet i Kristiania, denne forunderlige by som ingen forlater før han har fått merke av den. Jeg ligger våken på min kvist og hører en klokke under meg slå seks slag, det var allerede ganske lyst og folk begynte å ferdes opp og ned i trappene. Nede ved døren, hvor mitt rom var tapetsert med gamle nummer av «Morgenbladet», kunne jeg så tydelig se en bekjentgjørelse fra fyrdirektøren, og litt til venstre derfra en fet, bugnende annonse fra baker Fabian Olsen om nybakt brød. Straks jeg slo opp øynene begynte jeg av gammel vane å tenke etter om jeg hadde noe å glede meg til i dag. Det hadde vært litt knapt for meg i den siste tiden, den ene etter den andre av mine eiendeler var brakt til «Onkel», jeg var blitt nervøs og utålmodig, et par ganger hadde jeg også ligget til sengs en dags tid av svimmelhet. Nå og da, når lykken var god, kunne jeg drive det til å få fem kroner av et eller annet blad for en føljetong. Det lysnet mer og mer og jeg ga meg til å lese på annonsene nede ved døren, jeg kunne til og med skimte de magre, grinende bokstavene om «Liksvøp hos Jomfru Andersen, til høyre i porten». Det sysselsatte meg en lang stund, jeg hørte klokken slå åtte nedenunder før jeg stod opp og kledde på meg. Jeg åpnet vinduet og så ut. Der hvor jeg stod hadde jeg utsikt til en klessnor og en åpen mark, langt ute lå pipen tilbake av en nedbrent smie hvor noen arbeidere var i ferd med å rydde opp. Jeg la meg med albuene ned i vinduet og stirret ut i luften. Det ble ganske visst en lys dag. Høsten var kommet, den fine, svale årstiden, hvor allting skifter farge og forgår. Støyen var allerede begynt å lyde i gatene og lokket meg ut. Dette tomme værelse, hvis gulv grynget opp og ned for hvert skritt jeg tok bortover det, var som en gisten [utett], uhyggelig likkiste, det var ikke ordentlig lås for døren

og ingen ovn i rommet. Jeg pleide å ligge på strømpene mine om natten, for å få dem litt tørre til om morgenen. Det eneste, jeg hadde å fornøye meg ved var en liten rød gyngestol som jeg satt i om kveldene og dørte og tenkte på mange slags ting. Når det blåste hardt og dørene nedenunder sto åpne lød det alle slags underlige hvin opp gjennom gulvet og inn fra veggene, og «Morgenbladet» nede ved døren fikk revner så lange som en hånd. Jeg reiste meg og undersøkte en bylt borte i kroken ved sengen etter litt til frokost, men fant ingenting og vendte tilbake til vinduet igjen. Gud vet, tenkte jeg, om det aldri skal nytte meg å søke etter en bestilling mer! Disse mange avslag, disse halve løfter, rene nei, nærrede og skuffede håp, nye forsøk, som hver gang løp ut i intet hadde gjort det av med mitt mot. Jeg hadde til sist søkt en plass som regningsbud, men hadde kommet for sent. Dessuten kunne jeg ikke skaffe sikkerhet for femti kroner. Det var alltid et eller annet til hinder. Jeg meldte meg også til brannkorpset. Vi stod halvhundre mann i forhallen og satte brystet ut for å gi inntrykk av kraft og stor dristighet. En fullmektig gikk omkring og så på disse søkerne, følte på deres armer og ga dem et og annet spørsmål, og meg gikk han forbi, ristet bare på hodet og sa at jeg var kassert på grunn av mine briller. Jeg møtte opp på nytt uten briller, jeg stod der med rynkede bryn og gjorde mine øyne så hvasse som kniver, og mannen gikk meg atter forbi og han smilte, – han hadde kjent meg igjen. Det verste av alt var at klærne mine var begynt å bli så dårlige at jeg ikke lenger kunne fremstille meg til en plass som et skikkelig menneske. Hvor det hadde gått jevnt og regelmessig nedover med meg hele tiden! Jeg sto til sist så besynderlig blottet for alt mulig, jeg hadde ikke en-

DET VAR I DEN TID JEG GIKK OMKRING OG SULTET I KRISTIANIA, DENNE FORUNDERLIGE BY SOM INGEN FORLATER FØR HAN HAR FÅTT MERKER AV DEN. JEG LIGGER VÅKEN PÅ MIN KVIST OG HØRER EN KLOKKE UNDER MEG SLÅ SEKS SLAG, DET VAR ALLEREDE GANSKE LYST OG FOLK BEGYNTE Å FERDES OPP OG NED I TRAPPENE. NEDE VED DØREN, HVOR MITT ROM VAR TAPETSERT MED GAMLE NUMMER AV «MORGENBLADET», KUNNE JEG SÅ TYDELIG SE EN BEKJENTGJØRELSE FRA FYRDIREKTØREN, OG LITT TIL VENSTRE DERFRA EN FET, BUGNENDE ANNONSE FRA BAKER FABIAN OLSEN OM NYBAKT BRØD. STRAKS JEG SLO OPP ØYNENE BEGYNTE JEG AV GAMMEL VANE Å TENKE ETTER OM JEG HADDE NOE Å GLEDE MEG TIL I DAG. DET HADDE VÆRT LITT KNAPT FOR MEG I DEN SISTE TIDEN, DEN ENE ETTER DEN ANDRE AV MINE EIENDELER VAR BRAKT TIL «ONKEL», JEG VAR BLITT NERVØS OG UTÅLMODIG, ET PAR GANGER HADDE JEG OGSÅ LIGGET TIL SENGS EN DAGS TID AV SVIMMELHET. NÅ OG DA, NÅR LYKKEN VAR GOD, KUNNE JEG DRIVE DET TIL Å FÅ FEM KRONER AV ET ELLER ANNET BLAD FOR EN FØLJETONG. DET LYSNET MER OG MER OG JEG GA MEG TIL Å LESE PÅ ANNONSENE NEDE VED DØREN, JEG KUNNE TIL OG MED SKIMTE DE MAGRE, GRINENDE BOKSTAVENE OM «LIKSVØP HOS JOMFRU ANDERSEN, TIL HØYRE I PORTEN». DET SYSSELSATTE MEG EN LANG STUND, JEG HØRTE KLOKKEN SLÅ ÅTTE NEDENUNDER FØR JEG STOD OPP OG KLEDDE PÅ MEG. JEG ÅPNET VINDUET OG SÅ UT. DER HVOR JEG STOD HADDE JEG UTSIKT TIL EN KLESSNOR OG EN ÅPEN MARK, LANGT UTE LÅ PIPEN TILBAKE AV EN NEDBRENT SMIE HVOR NOEN ARBEIDERE VAR I FERD MED Å RYDDE OPP. JEG LA MEG MED ALBUENE NED I VINDUET OG STIRRET UT I LUFTEN. DET BLE GANSKE VISST EN LYS DAG. HØSTEN VAR

KOMMET, DEN FINE, SVALE ÅRSTIDEN, HVOR ALLTING SKIFTER FARGE OG FORGÅR. STØYEN VAR ALLEREDE BEGYNT Å LYDE I GATENE OG LOKKET MEG UT. DETTE TOMME VÆRELSE, HVIS GULV GYNGET OPP OG NED FOR HVERT SKRITT JEG TOK BORTOVER DET, VAR SOM EN GISTEN [UTETT], UHYGGELIG LIKKISTE, DET VAR IKKE ORDENTLIG LÅS FOR DØREN OG INGEN OVN I ROMMET. JEG PLEIDE Å LIGGE PÅ STRØMPENE MINE OM NATTEN, FOR Å FÅ DEM LITT TØRRE TIL OM MORGENEN. DET ENESTE, JEG HADDE Å FORNØYE MEG VED VAR EN LITEN RØD GYNGESTOL SOM JEG SATT I OM KVELDENE OG DØSTE OG TENKTE PÅ MANGE SLAGS TING. NÅR DET BLÅSTE HARDT OG DØRENE NEDENUNDER STO ÅPNE LØD DET ALLE SLAGS UNDERLIGE HVIN OPP GJENNOM GULVET OG INN FRA VEGGENE, OG «MORGENBLADET» NEDE VED DØREN FIKK REVNER SÅ LANGE SOM EN HÅND. JEG REISTE MEG OG UNDERSØKTE EN BYLT BORTE I KROKEN VED SENGEN ETTER LITT TIL FROKOST, MEN FANT INGENTING OG VENDTE TILBAKE TIL VINDUET IGJEN. GUD VET, TENKTE JEG, OM DET ALDRI SKAL NYTTE MEG Å SØKE ETTER EN BESTILLING MER! DISSE MANGE AVSLAG, DISSE HALVE LØFTER, RENE NEI, NÆREDE OG SKUFFEDE HÅP, NYE FORSØK, SOM HVER GANG LØP UT I INTET HADDE GJORT DET AV MED MITT MOT. JEG HADDE TIL SIST SØKT EN Plass SOM REGNINGSBUD, MEN HADDE KOMMET FOR SENT. DESSUTEN KUNNE JEG IKKE SKAFFE SIKKERHET FOR FEMTI KRONER. DET VAR ALLTID ET ELLER ANNET TIL HINDER. JEG MELDTE MEG OGSÅ TIL BRANNKORPSET. VI STOD HALVHUNDRE MANN I FORHALLEN OG SATTE BRYSTET UT FOR Å GI INNTRYKK AV KRAFT OG STOR DRISTIGHET. EN FULLMEKTIG GIKK OMKRING OG SÅ PÅ DISSE SØKERNE, FØLTE PÅ DERES ARMER OG GA DEM ET OG ANNET SPØRSMÅL,

Ferry Boats
Traffic Lights
95 Miles
BYGDØY
LATE-1960s

It was during the time I wandered about and starved in Christiania: Christiania, this singular city, from which no man departs without carrying away the traces of his sojourn there. I was lying awake in my attic and I heard a clock below strike six. It was already broad daylight, and people had begun to go up and down the stairs. By the door where the wall of the room was papered with old numbers of the *Morgenbladet*, I could distinguish clearly a notice from the Director of Lighthouses, and a little to the left of that an inflated advertisement of Fabian Olsens' new-baked bread. The instant I opened my eyes I began, from sheer force of habit, to think if I had anything to rejoice over that day. I had been somewhat hard-up lately, and one after the other of my belongings had been taken to my "Uncle." I had grown nervous and irritable. A few times I had kept my bed for the day with vertigo. Now and then, when luck had favoured me, I had managed to get five shillings for a feuilleton from some newspaper or other. It grew lighter and lighter, and I took to reading the advertisements near the door. I could even make out the grinning lean letters of "winding-sheets to be had at Miss Andersen's" on the right of it. That occupied me for a long while. I heard the clock below strike eight as I got up and put on my clothes. I opened the window and looked out. From where I was standing I had a view of a clothes-line and an open field. Farther away lay the ruins of a burnt-out smithy, which some labourers were busy clearing away. I leant with my elbows resting on the window-frame and gazed into open space. It promised to be a clear day--autumn, that tender, cool time of the year, when all things change their colour, and die, had come to us. The ever-increasing noise in the streets lured me out. The bare room, the floor of which

*rocked up and down with every step I took across it, seemed like a gasping, sinister coffin. There was no proper fastening to the door, either, and no stove. I used to lie on my socks at night to dry them a little by the morning. The only thing I had to divert myself with was a little red rocking-chair, in which I used to sit in the evenings and doze and muse on all manner of things. When it blew hard, and the door below stood open, all kinds of eerie sounds moaned up through the floor and from out the walls, and the *Morgenbladet* near the door was rent in strips a span long. I stood up and searched through a bundle in the corner by the bed for a bite for breakfast, but finding nothing, went back to the window. God knows, thought I, if looking for employment will ever again avail me aught. The frequent repulses, half-promises, and curt noes, the cherished, deluded hopes, and fresh endeavours that always resulted in nothing had done my courage to death. As a last resource, I had applied for a place as debt collector, but I was too late, and, besides, I could not have found the fifty shillings demanded as security. There was always something or another in my way. I had even offered to enlist in the Fire Brigade. There we stood and waited in the vestibule, some half-hundred men, thrusting our chests out to give an idea of strength and bravery, whilst an inspector walked up and down and scanned the applicants, felt their arms, and put one question or another to them. Me, he passed by, merely shaking his head, saying I was rejected on account of my sight. I applied again without my glasses, stood there with knitted brows, and made my eyes as sharp as needles, but the man passed me by again with a smile; he had recognized me. And, worse than all, I could no longer apply for a situation in*

IT WAS DURING THE TIME I WANDERED ABOUT AND STARVED IN CHRISTIANIA: CHRISTIANIA, THIS SINGULAR CITY, FROM WHICH NO MAN DEPARTS WITHOUT CARRYING AWAY THE TRACES OF HIS SOJOURN THERE. I WAS LYING AWAKE IN MY ATTIC AND I HEARD A CLOCK BELOW STRIKE SIX. IT WAS ALREADY BROAD DAYLIGHT, AND PEOPLE HAD BEGUN TO GO UP AND DOWN THE STAIRS. BY THE DOOR WHERE THE WALL OF THE ROOM WAS PAPERED WITH OLD NUMBERS OF THE MORGENBLADET, I COULD DISTINGUISH CLEARLY A NOTICE FROM THE DIRECTOR OF LIGHTHOUSES, AND A LITTLE TO THE LEFT OF THAT AN INFLATED ADVERTISEMENT OF FABIAN OLSENS' NEW-BAKED BREAD. THE INSTANT I OPENED MY EYES I BEGAN, FROM SHEER FORCE OF HABIT, TO THINK IF I HAD ANYTHING TO REJOICE OVER THAT DAY. I HAD BEEN SOMEWHAT HARD-UP LATELY, AND ONE AFTER THE OTHER OF MY BELONGINGS HAD BEEN TAKEN TO MY "UNCLE." I HAD GROWN NERVOUS AND IRRITABLE. A FEW TIMES I HAD KEPT MY BED FOR THE DAY WITH VERTIGO. NOW AND THEN, WHEN LUCK HAD FAVOURED ME, I HAD MANAGED TO GET FIVE SHILLINGS FOR A FEUILLETON FROM SOME NEWSPAPER OR OTHER. IT GREW LIGHTER AND LIGHTER, AND I TOOK TO READING THE ADVERTISEMENTS NEAR THE DOOR. I COULD EVEN MAKE OUT THE GRINNING LEAN LETTERS OF "WINDING-SHEETS TO BE HAD AT MISS ANDERSEN'S" ON THE RIGHT OF IT. THAT OCCUPIED ME FOR A LONG WHILE. I HEARD THE CLOCK BELOW STRIKE EIGHT AS I GOT UP AND PUT ON MY CLOTHES. I OPENED THE WINDOW AND LOOKED OUT. FROM WHERE I WAS STANDING I HAD A VIEW OF A CLOTHES-LINE AND AN OPEN FIELD. FARTHER AWAY LAY THE RUINS OF A BURNT-OUT SMITHY, WHICH SOME LABOURERS WERE BUSY CLEARING AWAY. I LEANT WITH MY ELBOWS RESTING ON THE

WINDOW-FRAME AND GAZED INTO OPEN SPACE. IT PROMISED TO BE A CLEAR DAY--AUTUMN, THAT TENDER, COOL TIME OF THE YEAR, WHEN ALL THINGS CHANGE THEIR COLOUR, AND DIE, HAD COME TO US. THE EVER-INCREASING NOISE IN THE STREETS LURED ME OUT. THE BARE ROOM, THE FLOOR OF WHICH ROCKED UP AND DOWN WITH EVERY STEP I TOOK ACROSS IT, SEEMED LIKE A GASPING, SINISTER COFFIN. THERE WAS NO PROPER FASTENING TO THE DOOR, EITHER, AND NO STOVE. I USED TO LIE ON MY SOCKS AT NIGHT TO DRY THEM A LITTLE BY THE MORNING. THE ONLY THING I HAD TO DIVERT MYSELF WITH WAS A LITTLE RED ROCKING-CHAIR, IN WHICH I USED TO SIT IN THE EVENINGS AND DOZE AND MUSE ON ALL MANNER OF THINGS. WHEN IT BLEW HARD, AND THE DOOR BELOW STOOD OPEN, ALL KINDS OF EERIE SOUNDS MOANED UP THROUGH THE FLOOR AND FROM OUT THE WALLS, AND THE MORGENBLADET NEAR THE DOOR WAS RENT IN STRIPS A SPAN LONG. I STOOD UP AND SEARCHED THROUGH A BUNDLE IN THE CORNER BY THE BED FOR A BITE FOR BREAKFAST, BUT FINDING NOTHING, WENT BACK TO THE WINDOW. GOD KNOWS, THOUGHT I, IF LOOKING FOR EMPLOYMENT WILL EVER AGAIN AVAIL ME AUGHT. THE FREQUENT REPULSES, HALF-PROMISES, AND CURT NOES, THE CHERISHED, DELUDED HOPES, AND FRESH ENDEAVOURS THAT ALWAYS RESULTED IN NOTHING HAD DONE MY COURAGE TO DEATH. AS A LAST RESOURCE, I HAD APPLIED FOR A PLACE AS DEBT COLLECTOR, BUT I WAS TOO LATE, AND, BESIDES, I COULD NOT HAVE FOUND THE FIFTY SHILLINGS DEMANDED AS SECURITY. THERE WAS ALWAYS SOMETHING OR ANOTHER IN MY WAY. I HAD EVEN OFFERED TO ENLIST IN THE FIRE BRIGADE. THERE WE STOOD AND WAITED IN THE VESTIBULE, SOME

Tabular Lining Figures

24.07.1960 ▶ 24 . 07 . 1960

Arbitrary Fractions

6/45 ▶ ⁶/₄₅

44/45 ▶ ⁴⁴/₄₅

Superscript

Foot note2 ▶ Foot note²

Subscript

H20 ▶ H₂O

Ordinals

1a 1o ▶ 1^a 1°

Case Sensitive Punctuation

[Rise] ▶ [RISE]

¡Hola! ▶ ¡HOLA!

«Hei» ▶ «HEI»

Ligatures

Better ▶ Better

Sognefjord ▶ Sognefjord

German

Strasse ▶ Straße

STRASSE ▶ STRAßE

Aftenposten ▶ Aftenpoften

Stylistic Set 1

Baggage ▶ Baggage

Stylistic Set 2

Hëi?! ▶ Hëi?!

Supported Languages

Afrikaans
Albanian
Azerbaijani
Basque
Bemba
Bosnian
Breton
Catalan
Croatian
Czech
Danish
Dutch
Dutch
English
Esperanto
Estonian
Faroese
Finnish
French
Galician
German
Greenlandic
Hungarian
Icelandic
Inari Sami
Indonesian

Irish
Italian
Latin
Latvian
Lithuanian
Lule Sami
Luxembourgeois
Maltese
Northern Sami
Norwegian
Polish
Portuguese
Scottish
Serbian
Slovak
Slovenian
Somali
Southern Sami
Spanish
Swahili
Swedish
Tamazight
Turkish
Uzbek
Welsh

